

La vida i el tir amb arc.

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

Anem vivint la nostra vida, anem fent la nostra història amb encerts i errors, amb tot el que ens va passant. I a més, aquesta història, única i personal de cada un, ens pot explicar moltes coses de còm som.

Tot això és cert. La vida és una mica com una novel·la en que tu ets el o la protagonista, però, sobretot, sobretot, com vaig llegir una vegada, la vida s'assembla més al tir amb arc. I això no és tan fàcil.

El més difícil de tot és saber triar l'objectiu. He d'encertar la distància, ni molt a prop ni molt lluny, de fet si no l'encerto en això, la meua vida es mourà entre la mediocritat dels objectius propers i fàcils i la desesperació dels objectius impossibles. Un objectiu ha de ser difícil però assolible. Només jo puc saber que el meu objectiu és assolible escoltant el més íntim del meu cor (i encara que als altres els sembli impossible). En definitiva, l'objectiu ha de ser a la distància justa per a mi. Aquí està el problema. Encara que, posats a equivocar-nos, millor passar-nos per la grandiositat d'un objectiu llunyà, que per la mesquinesa d'un objectiu massa proper.

En això de fixar objectius també hem d'anar, poc a poc, creixent. Cada vegada els triarem més lluny i més difícils d'assolir, però també més grans, i aquests, els grans objectius de la vida (que semblen molt horitzons vers els que caminem i que sempre ens desborden) no els escollim a la primera. Cal deixar fer, cal esperar, plorar i també riure, per descobrir que els grans objectius, d'una manera inexplicable, també són en el fons del cor, i per això són els que ens parlen millor de com vivim la vida cada dia. En definitiva: la vida ja ens va marcant els objectius, cada vegada a la distància adequada a les nostres possibilitats i als nostres anhels. Només hem d'estar una mica atents al que anem vivint. I, és clar, ser valents per tenir, malgrat tot, els ulls oberts.

Ben mirat, en el fons, potser no és tan difícil trobar l'objectiu adequat: a vegades en serà un que demani molt esforç, que ens sembli impossible, i altres vegades l'objectiu adequat ens podrà semblar fàcil perquè ens pot ser útil... però ull! Llavors caldrà que no veure'l com un objectiu absolut, serà només com una fita en el camí, perquè si és massa fàcil pot ser que sigui un engany que ens fem a nosaltres mateixos. No confonguem el caminar pas a pas, les fites del camí, amb l'objectiu.

L'arc, ni molt gran ni molt petit tampoc, que tinguem força per tensar-lo però que també ens permeti arribar ben lluny.

I, es clar, tirar amb arc és un risc: pots no fer diana. De fet, gairebé segur que no l'encertaràs a la primera. Caldrà no defallir: entrenar, descobrir la tècnica, perfeccionar l'arc i definir sempre millor l'objectiu.

A la vida, que mai ens falti l'anhel per descobrir, la força per apuntar i el coratge per arriscar.

Et convido, si vols, a girar de nou els ulls vers els teus objectius... i vers l'arc amb el que hi has d'arribar.